

[Dose.]

at lovforslaget henvises til et udvalg på 15 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om offentlig forsorg (vedrørende hjælp til kronisk syge).

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 327).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Dose: Jeg tillader mig at foreslå, at lovforslaget henvises til det udvalg, som tinget har besluttet at nedsætte angående den forrige sag på dagsordenen.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om erhvervelse og fortabelse af indfødsret.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 456; fremsættelsen findes i tidenden sp. 611).

Lovforslaget sattes til forhandling.

P. Mortensen: Hvergang man her i det høje ting har beskæftiget sig med de principielle linier i lovgivningen om erhvervelse og fortabelse af indfødsret, er det sket efter forudgående nordiske forhandlinger om disse spørgsmål, idet man har anset det for formålstjenligt i de nordiske lande så vidt muligt at have ensartede regler på dette område. Sådanne nordiske forhandlinger har været afholdt forud for tilblivelsen af lovene af 1898 og 1925, og sådanne nordiske forhandlinger har også fundet sted forud for det foreliggende lovforslags fremsættelse. Når man har læst kommissionsbetænkningerne fra de forskellige nordiske samråd om statsborgerretlige forhold, må man er-

kende, at disse kommissioner har rummet meget stor sagkundskab, og at de meget indgående har behandlet den mangfoldighed af spørgsmål og problemer, der knytter sig til indfødsretslovgivningen. Det er derfor efter min mening også kun rimeligt, at det foreliggende lovforslag følger kommissionsbetænkningens udkast, og at man under forhandlingerne søger tilvejebragt størst mulig ensartethed i de regler, der på det statsborgerretlige område er gældende i de nordiske lande.

Hovedspørgsmålet i det foreliggende lovforslag er den ændring, der tilsigtes med hensyn til de gifte kvinders statsborgerretlige forhold. Om dette spørgsmål har der navnlig i de seneste år været ført adskillige forhandlinger. Forholdet har her, indtil vi fik loven af 1898, været dette, at den danskfødte kvindes statsborgerretlige forhold ikke påvirkedes af hendes eventuelle ægteskab med fremmed statsborger, d. v. s. at en danskfødte kvinde, der indgik ægteskab med en fremmed statsborger, ikke derved mistede sin indfødsret. En sådan bestemmelse fik vi først ved loven af 19. marts 1898, der indførte den ordning, at den gifte kvindes indfødsret skulle følge mandens, så at den danske kvinde, der indgik ægteskab med fremmed statsborger, derved mistede sin danske indfødsret og omvendt den udenlandske kvinde, der giftede sig med en dansk statsborger, derved opnåede dansk indfødsret. Men af de forhandlinger, der her i det høje ting gik forud for vedtagelsen af loven af 19. marts 1898, fremgår det tydeligt, at der ingenlunde var enighed om det nævnte spørgsmål. Medens daværende indenrigsminister Hørring gik stærkt ind for, at familien også i statsborgerretlig henseende burde være en enhed, og at den gifte kvindes statsborgerretlige forhold burde følge mandens, gjordes det fra anden side stærkt gældende, at ægteskab med fremmed mand ikke burde påvirke kvindens statsborgerretlige forhold. Men loven af 1898 fik altså den udformning, som vi kender, og som i virkeligheden har været gældende indtil i dag, dog med en ændring, der gennemførtes ved loven af 1925, altså den nugældende lov, der i sin § 5 bestemmer, at for den, der bor her i riget, og som har erhvervet dansk indfødsret ved fødsel, indtræder tabet af indfødsret først, når vedkommende flytter ud af riget.

Her vil jeg gerne indskyde den bemærkning, at den nævnte bestemmelse desværre ikke kom til at omfatte de sønderjyske fødte kvinder, om jeg må sige det således, altså de kvinder, der er født i Sønderjylland før